

24 Μαΐου 2015

Άγιος Παΐσιος - Η σωστή επικοινωνία με τον πνευματικό

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

Ένας πνευματικός άνθρωπος, όταν θέλη να βοηθήσει κάποιον, προσπαθεί να τον συνδέσει με τον Χριστό και όχι να τον δέσει με τον εαυτό του. Στην συνέχεια χαιρέται, όταν καταφέρει να τον συνδέσει με τον Χριστό, και ο άλλος αγωνίζεται προσβλέποντας στον Χριστό. Τότε και ο ένας και ο άλλος έχει τον μισθό του και τα πράγματα πάνε κανονικά. Όταν όμως ο άνθρωπος αγωνίζεται και κοιτάζει πώς να ευχαριστήσει αυτόν που προσπαθεί να τον συνδέσει με τον Χριστό, αν δηλαδή μια ενέργειά του θα στενοχωρήσει ή θα χαροποιήσει εκείνον, και δεν κοιτάζει πως ο Χριστός βλέπει αυτήν την ενέργειά του, τότε ούτε τον άνθρωπο που τον βοηθάει ευχαριστεί, ούτε τον Χριστό, αλλά ούτε ο ίδιος ωφελείται, γιατί δεν δέχεται θεϊκή βοήθεια. Δηλαδή ούτε ο Χριστός ούτε ο πνευματικός χαιρέται γι' αυτό το οποίο κάνει, αλλά ούτε ο ίδιος βοηθιέται, για να ξεπεράσει μια δυσκολία. Ας υποθέσουμε ότι ψάλλει μια αδελφή και σκέφτεται: «Άραγε ψάλλω καλά; Θα χαρή η Γερόντισσα;». Ε, αυτή δεν βοηθιέται. Ενώ, αν ψάλλει για τον Χριστό, τα πράγματα πάνε κανονικά· και καλά θα ψάλλει και την Γερόντισσα θα ευχαριστήσει.

- Γέροντα, όταν κανείς δεν καταλάβει σωστά αυτό που του είπε ο πνευματικός, φταίει;

- Κοίταξε, αν δεν κατάλαβε, επειδή είχε μια επιθυμία και ο νους του ήταν εκεί,

πάλι φταίει. Μερικοί το θέλημα το δικό τους το κάνουν θέλημα του Θεού. Ρωτάει λ.χ. κάποιος τον πνευματικό του για ένα πρόβλημά του και έχει στο λογισμό του την λύση που θέλει, που τον αναπαύει. Ο πνευματικός του λέει τι πρέπει να κάνη και αυτός καταλαβαίνει ότι του είπε να κάνη αυτό που ήθελε, και το κάνει με χαρά, νομίζοντας κιόλας ότι κάνει υπακοή. Και αν του πη μετά ο πνευματικός «γιατί ενήργησες έτσι;», του λέει: «Έτσι δεν μου είπες να κάνω;»

Αλλά και μερικές φορές, αυτό που λέει ο πνευματικός, δεν είναι να το πάρη κανείς κατά γράμμα. Μπορεί να είναι τρόπος του λέγειν. Θα σας πω μια περίπτωση, για να καταλάβετε. Μια σαρανταπεντάρα καθηγήτρια, που είχε και παιδιά, είχε μπλέξει έναν δεκαεξάχρονο μαθητή της. Το παιδί έφυγε από το σπίτι και συζούσε με την καθηγήτρια. Όταν ο πατέρας του ήρθε στο Καλύβι και μου είπε τον πόνο του, του είπα να κάνη για το θέμα αυτό ό,τι του πη ο πνευματικός του. Πήγε λοιπόν ο καημένος στον πνευματικό και μετά ήρθε πάλι σ' εμένα. Εγώ είχα εκείνη την ημέρα την Εξαρχία του Πατριαρχείου[9] , δεν μπορούσα να συζητήσω μαζί του και του είπα: «Να κάνης ό,τι σου είπε ο πνευματικός σου». Αυτός δεν έφευγε – και ευτυχώς που δεν έφυγε και επέμενε. Κάποια στιγμή που ευκαίρησα, τον είδα λίγο και μου είπε: «Γέροντα, αποφάσισα να την σκοτώσω αυτή την γυναίκα, γιατί έτσι μου είπε ο πνευματικός μου». «Για στάσου, καλέ μου άνθρωπε, του λέω, τι ακριβώς σου είπε ο πνευματικός;». «Μου είπε: “Αυτή η γυναίκα είναι για σκότωμα”». Καταλάβατε; Ο πνευματικός είπε, τρόπος του λέγειν, «αυτή η γυναίκα είναι για σκότωμα», όχι να την σκοτώση! Από τότε δεν λέω σε κανέναν: «να κάνης ό,τι σου είπε ο πνευματικός», αλλά ρωτάω τι του είπε ο πνευματικός...

- Μπορεί, Γέροντα, να ζητάη κάποιος βοήθεια από τον πνευματικό του και συγχρόνως να προτείνη και την λύση;

- Εμ τότε, τι βοήθεια ζητάει; Άλλο είναι να πη ταπεινά σαν λογισμό στον πνευματικό του τι νομίζει ότι θα τον βοηθήση – αυτό επιβάλλεται – και άλλο είναι να επιμένη ότι ο λογισμός του αυτός είναι σωστός. Τότε είναι που δεν κάνει ο άνθρωπος προκοπή. Είναι σαν να πηγαίνη στον γιατρό και να του λήη: «Αυτό το φάρμακο να μου δώσης». Ο άρρωστος οφείλει να κάνη υπακοή στον γιατρό· δεν θα του υποδείξη τι είδους φάρμακα θα του δώση. Δεν είναι εδώ θέμα ορέξεως, όπως με τα φαγητά και τα γλυκά, για να πη κανείς: «Θέλω μπακλαβά ή θέλω κανταΐφι». Ανάλογα με την πάθηση ο γιατρός δίνει και το φάρμακο.

Πηγή: orthodoxfathers.com